

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 272/25
8.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Драгана Ћесаровића, председника већа, судија др Миодрага Мајића и Весне Лукачевић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 Кривичног законика и др, одлучујући о жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.171/22 од 11.10.2024. године, која је исправљена решењем К.бр.171/22 од 29.01.2025. године, у седници већа одржаној **дана 08.04.2025. године**, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца из Београда, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

I

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, а пресуда Вишег суда у Београду К.бр.171/22 од 11.10.2024. године, која је исправљена решењем К.бр.171/22 од 29.01.2025. године, **у осуђујућем делу**, се **ПОТВРЂУЈЕ**.

II

УСВАЈАЊЕМ жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, **УКИДА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К.бр.171/22 од 11.10.2024. године, која је исправљена решењем К.бр.171/22 од 29.01.2025. године, **у ослобађајућем делу** и у том делу предмет **враћа** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.171/22 од 11.10.2024. године, која је исправљена решењем К.бр.171/22 од 29.01.2025. године, ставом I, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из

члана 246а став 1 Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне), у коју казну ће му се урачунати време проведено у притвору од 11.03.2022. године, па до 26.05.2022. године, као и време проведено на мери забране напуштања стана од 26.05.2022. године до 24.02.2023. године. На основу одредбе члана 87 КЗ у вези члана 246а став 5 КЗ, окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то:

- 14,34 грама нето масе опојне дроге амфетамин у облику сулфатних соли, у смеши са кофеином,
- 4,31 грам нето масе опојне дроге канабис, која садржи ТХЦ (тетрахидроканабинол),
- МДМА, нето масе 0,27 грама,
- једна шарена сличица која представља опојну дрогу ЛСД, нето масе 0,02 грама,
- 9 шарених сличица, које представљају опојну дрогу ЛСД, укупне нето масе 0,18 грама,
- 26 целих и 1/2 сивих таблета облика и рељефа лобање – МДМА са микрокристалном целулозом, укупне нето масе 13,30 грама,
- једна сива таблета облика и рељефа лобање – МДМА, са микрокристалном целулозом, нето масе 0,37 грама,
- једна бронзана таблета облика и рељефа гориле – МДМА, са микрокристалном целулозом, нето масе 0,47 грама,
- две розе таблете, троугластог облика, са ликом спајдермена, укупне нето масе 0,68 грама, која представља опојну дрогу МДМА, са микрокристалном целулозом,
- једна електронска вагица за прецизно мерење са натписом “Digital Stylos Force Gauge”,

као предмета извршења кривичног дела, који предмети су одузети по потврдама о привремено одузетим предметима МУП РС, ДП, ПУ за Град Београд, ПС Стари град од 11.03.2022. године, а који се по правноснажности пресуде имају уништити. На основу члана 264 став 4 ЗКП у вези члана 261 став 2 ЗКП, окривљени АА обавезан је да плати трошкове поступка и паушала, о чијој висини ће бити одлучено накнадно посебним решењем. Ставом II, на основу члана 423 тачка 2 ЗКП, окривљени АА ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247 став 1 Кривичног законика и одређено је да трошкови поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде благовремено је жалбу изјавио јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду и то у односу на ослобађајући део пресуде, ближе описан под ставом II, због кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247 став 1 Кривичног законика, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП и погрешно утврђеног чињеничног стања, а у односу на осуђујући део пресуде, ближе описан под ставом I, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 Кривичног законика, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, укине ожалбену пресуду и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду,

изјављену против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.171/22 од 11.10.2024. године, исправљене решењем Вишег суда у Београду К.бр.171/22 од 29.01.2025. године, бранилац окривљеног АА, адвокат Давид Шаренац, предложио је да Апелациони суд у Београду одбије наведену жалбу и ожалбену пресуду потврди.

Апелациони јавни тужилац из Београда је, поднеском Ктж.бр.295/25 од 26.03.2025. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, укине пресуду Вишег суда у Београду К.бр.171/22 од 11.10.2024. године и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца из Београда, на којој је размотрио списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из изјављене жалбе и одговора на жалбу, а имајући у виду и предлог Апелационог јавног тужиоца из Београда, из напред цитираног поднеска, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, сходно одредби члана 451 став 1 Законика о кривичном поступку, нашао:

Жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду у односу на осуђујући дело пресуде је неоснована, док је наведена жалба у односу на ослобађајући део пресуде основана.

Најпре, када је у питању осуђујући део пресуде, жалбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду првостепена пресуда се у наведеном делу оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, наводећи да у пресуди нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, док су разлози који су дати потпуно нејасни, противречни како међусобно, тако и изреци пресуде, због чега није могуће испитати законитост и правилност пресуде.

Међутим, Апелациони суд у Београду изнете жалбене наводе оцењује неоснованим, јер је, по налажењу Апелационог суда у Београду, противно наводима у жалби, изречена пресуда у осуђујућем делу јасна и разумљива и садржи све чињенице и околности које представљају обележје кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, а од којих зависи правилна примена закона и одлука у погледу правне квалификације дела, пресуда не садржи противречности, ни међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, а првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао јасне и правилне разлоге за своју одлуку, при чему је непристрасно ценио све изведене доказе и на основу њих са једнаком пажњом утврдио чињенице које терете или иду у корист окривљеног.

Ценећи жалбене наводе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, којима се првостепена пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, указивањем да је окривљени предметну опојну дрогу неовлашћено држао ради продаје, а не, како то погрешно закључује првостепени суд, ради сопствене употребе, Апелациони суд у Београду исте оцењује неоснованим, из разлога што је

првостепени суд, приликом доношења побијане пресуде, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, када је нашао да је окривљени АА извршио кривичноправне радње, ближе наведене у ставу I изреке побијане пресуде.

Наиме, током овог кривичног поступка из изведених доказа и одбране окривљеног није било спорно да је окривљени, дана 11.03.2022. године, у стану у ком непријављено борави у улици ..., неовлашћено држао супстанце проглашене за опојне за опојне дроге и то укупно 14,34 грама опојне дроге амфетамин, 4,31 грам осуђених делова биљке канабис, која садржи ТХЦ (тетрахидроканабиол) у масеном уделу већем од 0,3%, 0,27 грама опојне дроге МДМА, 0,2 грама опојне ЛСД и 14,82 грама опојне дроге МДМА, са микрокристалном целулозом и једну електронску вагицу са натписом "Digital Stylos Force Gauge", са траговима амфетамина, кокаина, ТХЦ и кофеина, а амфетамин, канабис, ЛСД, МДМА и ТХЦ се налазе на Списку психоактивних контролираних супстанци Правилника о утврђивању списка психоактивних контролираних супстанци ("Службени гласник РС" број 70/21 од 13.07.2021. године).

Међутим, насупрот жалбеним наводима тужиоца, правилно је првостепени суд нашао да наведене опојне дроге окривљени није држао ради продаје, већ ради сопствене употребе и, како је сам навео, ради омогућавања другим лицима да их уживају. Овако правилан закључак првостепени суд је засновао на одбрани окривљеног, која је у претежном делу доследна, детаљна и уверљива и у складу са исказима испитаних сведока ББ и ВВ, као и исказима полицијских службеника и фотодокументацијом о местима где су се опојне дроге налазиле, а из које одбране је утврђено да је окривљени лице које је услед својеврсне "кризе средњих година" и доброг финансијског статуса, са послом који му омогућава доста слободног времена и контакт са мноштвом лица сличних интересовања, животних навика, био у ситуацији да води одређени стил живота, у коме су доминантни дружење, забава, музика, конзумирање "лакших" опојних дрога, односно опојних дрога које уобичајено служе подизању расположења. Окривљени је сам навео, а што произлази и из исказа сведока које су код окривљеног живеле, окривљени није узимао никакву накнаду ни за становање, ни за трошкове живота, хране, па ни тих дружења. При томе нико од испитаних сведока није видео да је окривљени продавао опојну дрогу, па стога, само постојање вагице са траговима опојних дрога, при свим наведеним околностима, имајући у виду и место где је пронађена вагица, како произлази и из исказа полицијског службеника ГГ, у одсуству других предмета карактеристичних за продају опојне дроге и по оцени овога суда не може указивати да је окривљени наведене опојне дроге држао ради продаје, како то правилно закључује и првостепени суд.

Код таквог стања ствари Апелациони суд у Београду је у потпуности прихватио став првостепеног суда у погледу оцене одбране окривљеног и оцене свих доказа изведених током поступка, при чему је првостепени суд све изведене доказе критички анализирао, ценио сваки појединачно и довео их у међусобну везу повезивањем чињеница које неспорно произлазе из изведених доказа и за свој став дао јасне, недвосмислене, довољно аргументоване и за Апелациони суд у Београду у свему прихватљиве разлоге и на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, када је нашао да су се у радњама окривљеног АА стекла сва битна обележја кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана

246а став 1 КЗ, будући да је неовлашћено, у мањој количини, за сопствену употребу држао супстанце проглашене за опојне дроге, при чему је поступао у урачунљивом стању, свестан свог дела и његове забрањености, чије извршење је хтео, дакле поступао је са директним умишљајем, па како нису постојале околности које би искључиле његову кривицу, то га је правилно првостепени суд огласио кривим за наведено кривично дело.

При том, правилно првостепени суд није прихватио правну квалификацију кривичног дела која је наведена у оптужници и којом је окривљеном АА стављено на терет извршење кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 Кривичног законика, будући да и по оцени овога суда одбрана окривљеног у делу у којем је исти навео да је предметну опојну дрогу држао за сопствену употребу, ниједним другим доказом није оповргнута, а имајући у виду количине сваке појединачне врсте опојне дроге, затим одбрану окривљеног у погледу конзумације, која није оспорена вештачењем и исказом вештака, као и његове финансијске могућности, правилно је првостепени суд нашао да се у конкретном случају ради о мањој количини, коју је окривљени држао ради сопствене употребе.

По налажењу Апелационог суда у Београду, неосновано се жалбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду првостепена пресуда оспорава због одлуке о кривичној санкцији.

Насупрот жалбеним наводима, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд, приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА, правилно, у смислу члана 54 КЗ, ценио све околности које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одбрана и њена висина правилно одмерена и истима дао адекватан значај, када је окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, налазећи да ће се овом казном у свему остварити сврха кажњавања.

Напред наведене разлоге у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, налазећи да је првостепени суд дао правилан значај свим околностима од утицаја на кривичну санкцију и да ће се ефективном казном затвора, у наведеном трајању, у односу на окривљеног АА у потпуности остварити сврха кажњавања, предвиђена одредбом члана 42 Кривичног законика, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 Кривичног законика, као и да је овако одмерена казна нужна, али и довољна мера кривичноправне заштите, сразмерна тежини извршеног кривичног дела, степену кривице окривљеног, околностима под којима је дело извршено, јачини угрожавања заштићеног добра, личности окривљеног и његовим личним приликама.

Стога је жалба јавног тужиоца, у којој се не наводи ниједна околност која није цењена од стране првостепеног суда, а која би утицала на другачију одлуку, у смислу строжијег кажњавања овог окривљеног, оцењена као неоснована.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду, првостепена пресуда је у ослобађајућем делу донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438

став 2 тачка 2 ЗКП, будући да у пресуди изостали разлози о чињеницама које су предмет доказивања, док су разлози који су дати потпуно нејасни и у знатној мери противречни, због чега је и чињенично стање остало погрешно и непотпуно утврђено, па за сада није могуће испитати законитост и правилност пресуде у наведеном делу, а на које повреде се основано жалбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду указује.

Наиме, оптужним актом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду Ктo.бр.141/22 од 07.04.2022. године, окривљеном АА, између осталог, стављено је на терет да је у Београду, ГО Стари град, у улици ..., у тачно неутврђеном временском периоду између 31.12.2021. године и 11.03.2022. године, у урачунљивом стању, свестан да је његово дело забрањено, при чему је био свестан свог дела и хтео његово извршење, другоме давао опојну дрогу да је ужива и ставио је на располагање просторије ради уживања опојне дроге, тако што је повремено, у периоду од 31.12.2021. године, ВВ, која је боравила код њега у стану на адреси непријављеног боравишта, давао опојну дрогу марихуану, која представља осуђене делове биљке канабис, која садржи ТХЦ (тетрахидроканабинол) у масеном уделу већем од 0,3%, да је ужива у наведеном стану, која је то чинила у спаваћој соби у којој је иначе боравила, док је ББ, која је такође боравила код њега у стану на адреси непријављеног боравишта, једном приликом у последње две седмице пре 11.03.2022. године, дао опојну дрогу амфетамин да је ужива у дневној соби предметног стана.

Првостепени суд окривљеног АА ослобађа од оптужбе да је извршио кривично дело омогућавање уживања опојних дрога и члана 247 став 1 Кривичног законика, налазећи да током поступка није доказано да је окривљени предузео радње које су му стављене на терет.

Образлажући овакво своје закључивање првостепени суд наводи да је сведок ВВ недвомислено признала да је у наведеном периоду у више наврата користила опојну дрогу марихуану, што је потврдила и сведок ББ, али је сведок ВВ навела и да не зна ко је марихуану доносио у стан, нити ко је “мотао” цоинте које би конзумирала, док је сведок ББ такође навела да је конзумирала амфетамин тако што је извукла црту од количине амфетамина која се налазила на столу у дневној соби, односно да јој је том приликом “понуђено” да конзумира амфетамин, али ни у једном тренутку није навела да је то учинио овде окривљени.

Надаље се наводи да код самог навода оптужења да су сведоци ВВ и ББ боравиле у наведеном стану, а имајући у виду њихове исказе о томе када су и на који начин уживале опојне дроге, првостепени суд закључује да нема доказа да је окривљени сведоцима ставио на располагање просторије ради уживања опојне дроге, јер је за наведену алтернативно прописану радњу извршења кривичног дела неопходно да учинилац управо у циљу уживања опојне дроге ставља просторије на располагање, а просторије у улици ... су сведоцима иначе по основу боравишта биле на располагању. При томе је првостепени суд имао у виду да је окривљени навео да је “опојну дрогу држао, између осталог, ради омогућавања и давања на коришћење неким другим лицима која су код њега долазила”, не наводећи да су у питању сведоци ВВ и ББ, али да окривљени за наведене радње није оптужен.

Такође, по ставу првостепеног суда, радња “давања” опојне дроге да је ужива представља активну радњу учиниоца и не може се уподобити “доступношћу” опојне дроге у стану, због чега првостепени суд налази да нема доказа да је окривљени предузео радње ближе описане у диспозитиву оптужног акта, а које представљају објективне елементе кривичног дела из члана 247 став 1 Кривичног законика.

Међутим, при чињеници да сам окривљени АА у својој одбрани није спорио да је предметну опојну дрогу држао како ради сопственог коришћења, тако и ради омогућавања и давања на коришћење неким другим лицима која су код њега долазила повремено, с обзиром да је често организовао окупљања и журке у наведеном стану, појашњавајући да је тим лицима којима је давао на коришћење супстанце које представљају опојну дрогу и омогућавао им да исту користе, давао једноставно ради провода, да није тражио никакву финансијску корист за узврат, а што се тиче ВВ, она је девојка коју је упознао, као и ББ, у клубу где често излази, да ВВ у стану борави негде од Нове године, а ББ претходне 2 недеље, да им је боравак омогућио на другарској основи, да није инсистирао да оне користе опојну дрогу која се налази у стану, али да им је она била доступна и могао је да види да су је оне користиле.

Дакле, при чињеници да окривљени није спорио да је предметну опојну дрогу између осталог држао и ради омогућавања и давања на коришћење другим лицима, као и да су окривљене ВВ и ББ боравиле у његовом стану и да им је предметна опојна дрога била доступна и да је он могао да види да су је оне користиле, за сада се не може прихватити закључак првостепеног суда да нема доказа да је окривљени предузео радње, ближе описане у ставу II образложења ожалбене пресуде.

Посебно су, при чињеници да је чланом 247 став 1 ЗКП прописано – ко наводи другог на уживање опојне дроге или му даје опојну дрогу да је ужива он или друго лице или стави на располагање просторије ради уживања опојне дроге или на други начин омогућује другом да ужива опојну дрогу, нејасни наводи првостепеног суда да радња “давања” опојне дроге другоме да је ужива представља активну радњу учиниоца и да се иста не може уподобити са “доступношћу” опојне дроге у стану.

Наиме, по налажењу Апелационог суда у Београду, радња извршења кривичног дела “да је окривљени другоме давао опојну дрогу да је ужива” мора се тумачити у ширем смислу, и то у контексту конкретног случаја, посебно према околностима под којима је окривљени предузимао радње, које у својој одбрани чак и не спори, а то је да је опојну дрогу различитих врста остављао у свом стану на доступним местима, да се опојна дрога из стана користила од стране других лица, приликом дружења, па су тако опојну дрогу амфетамин користиле и сведок ББ, приликом дружења, у дневној соби предметног стана, коју је по њеним наводима из истраге користио и окривљени, а сведок ВВ у спаваћој соби више пута, о чему је сазнање имао и окривљени, које околности је првостепени суд изоставио да доведе у међусобну везу и утврди да ли наведене околности указују на то да је окривљени на тај начин у ширем контексту тумачења напред цитиране одредбе, односно радње извршења кривичног дела, давањем омогућио наведеним сведоцима да уживају опојну дрогу коју је окривљени држао у стану и имао свест да је њих две користе.

Имајући у виду нејасне и противречне разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, као и изостанак разлога о одлучним чињеницама, што је довело и до погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, то је првостепена пресуда, усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, у ослобађајућем делу морала бити укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити повреде на које му је овим решењем указано, тј. на главном претресу ће извести све потребне и неопходне доказе, из којих ће на несумњив начин утврдити све одлучне чињенице и правилно их оценити, када ће бити у могућности да донесе правилну и на закону засновану одлуку, за коју ће дати јасне и довољно аргументоване разлоге.

На основу свега напред наведеног, Апелациони суд у Београду је, применом одредбе члана 457 и 458 став 1 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-виши саветник
Бранислава Муњић,с.р.

Председник већа-судија
Драган Ћесаровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић